

De Ster

DE BARMHARTIGE SAMARITAAN
(Zie het artikel op blz. 319)

November 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 11

INHOUD:

	Blz
Liefde, het eerste grote gebod, door John P. Lillywhite	319
„Voortgebracht om U te ontmoeten”, door La Preal Wight	322
„Wanneer gij uzelf bewaren wilt,” door George Albert Smith	324
Een nieuwe getuige voor Christus	326
Vrijheid door het Evangelie van Jezus Christus, door Floyed G. Eyre ...	329
Wilford Woodruff's eerste zending	330
Echo uit het verleden, door S. J. Johnson	333
De moeder van Genesareth, een vertelling	336
Aankomst en Vertrek	341
Gebeurtenissen in de Zending	343
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	17—20

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Liefde,

HET EERSTE

GROTE GEBOD

DOOR JOHN P. LILLYWHITE

PRESIDENT DER NEDERLANDSE ZENDING

„En een der schriftgeleerden, hoorende dat zij te zamen in woorden waren, en wetende dat hij hun wel geantwoord had, kwam tot hem en vraagde hem: Welk is het eerste gebod van alle?

„En Jezus antwoordde hem: Het eerste van alle geboden is: Hoor Israël, de Heere onze God is een eenig Heer; „en gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod.

„En het tweede hieraan gelijk, is dit: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf. Daar is geen ander gebod grooter dan deze.”

Markus 12 : 28-31; zie eveneens
Lukas 10 : 25-28.

Wat wil het zeggen: „God lief te hebben uit geheel uw hart, ziel, verstand en sterkte?

1. God lief te hebben met ons gehele hart wil zeggen de geestelijke macht te kennen en te gevoelen van de onmetelijke dankbaarheid en toewijding aan het goede. Ja, God lief te hebben met die reinheid en standvastigheid, welke geen offer te groot en geen dienst te veel acht. Een liefde, die God in de eerste plaats en boven alles stelt. Een liefde, die ons gewillig en met blijdschap doet antwoorden, wanneer Hij roept.

Een onmisbaar element in de liefde voor God is een liefde voor al het goede. Deze liefde houdt in een toewijding aan het goede en de bevordering van dat goede.

2. Hem lief te hebben met „ge-

heel onze ziel” betekent het verheven gevoel te kennen van oprechte toewijding en berouwvol op te zien tot Hem, Die immer het middelpunt van onze liefde moet zijn. Het betekent een afkeer te hebben van zonde en voortdurend er naar te verlangen de zondaar te willen redden. Ja, om al uw dagen bekering te roepen en zielen tot Hem te brengen. Liefde is de grondslag van alle goddelijke gevoelens; zij is de stof, waaruit alle genade wordt opgebouwd en dat deel van de ziel, waar de Heilige Geest vertoeft. Liefde is het leven, hetwelk God in de ziel legt.

3. Hem lief te hebben met „geheel ons verstand” wil zeggen een passie te hebben voor de waarheid, waardoor deze ons ontvankelijk maakt voor het gebied der wetenschap; het wil zeggen die ontroering te gevoelen, welke de dichter en kunstenaar er toe brengt waarheid en schoonheid te zien als een uiting van Gods wezen.

4. Hem lief te hebben met „geheel onze kracht” is het hoogste geestelijke gevoel, waaraan alle andere worden getoetst: het gevoel voor de werkelijkheid, voor de aanbidding in geest en in waarheid, voor het verlangen om te zijn wat wij bewonderen en dus graag zouden willen zijn en om te doen wat God van ons ver-

langt. Het betekent een getrouwheid, die tijd, talenten, bezittingen en zelfs het leven eist, indien zulks nodig mocht blijken omwille van Hem en het welzijn van Zijn Koninkrijk. Ja, het wil zeggen die karaktersterkte te bezitten, benevens de liefde, die ons in de donkerste uren vast doet houden aan wat ons goed toescheen, toen wij het licht nog konden zien.

Dit alles is nodig om ons te leiden tot dat tweede, grote gebod: „Hebt uwen naaste lief als uzelfven.”

5. Onze naaste lief te hebben „als onszelfven” is een verheven en goddelijk doel. Het eist een diepere en grotere opofferende liefde dan die, welke ons naar de tempel doet gaan om onze offeranden te brengen. Dit wordt op bijzondere wijze belicht door de gelijkenis, welke Jezus verhaalde in antwoord op de vraag van de wetgeleerde: „Wie is mijn naaste?” Jezus zeide:

„Een zeker mensch kwam af van Jeruzalem naar Jericho, en viel onder de moordenaars, welke, hem ook uitgetogen, en daartoe zware slagen gegeven hebbende, heengingen, en lieten hem half dood liggen.

„En bij geval kwam een zeker priester denzelfden weg af, en hem ziende, ging hij tegenover hem voorbij.

„En desgelijks ook een Leviet, als hij was bij die plaats, kwam hij, en zag hem, en ging tegenover hem voorbij.

„Maar een zeker Samaritaan, reizende, kwam omtrent hem, en hem ziende, werd hij met innerlijke ontferming bewogen.

„En hij, tot hem gaande, verbond zijne wonden, gietende daarin olie en wijn; en hem heffende op zijn eigen beest, voerde hem in de herberg en verzorgde hem.

„En des anderen daags weggaande, langde hij twee penningen uit, en gaf ze den waard, en zeide tot hem: Draag zorg voor hem; en zoo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom.”

Toen vroeg Jezus aan de wetgeleerde:

„Wie dan van deze drie dunkt u de naaste geweest te zijn desgenen, die onder de moordenaars gevallen was?”

En hij antwoordde:

„Die barmhartigheid aan hem gedaan heeft.”

Zo zeide dan Jezus tot hem:

„Ga heen, en doe gij desgelijks. Dan zult gij het bewijs leveren, dat ge de gehele wet nakomt.”

De priester en de Leviet waren op weg naar de dienst in de Tempel, waartoe zij door God zelf waren aangesteld. Aan die dienst deel te mogen nemen was een groot en verheven voorrecht. Zowel de Priester als de Leviet, die op een dergelijke wijze onderscheiden waren, vonden het beneden hun waardigheid hulp te verlenen aan een onbekende gewonde, die langs de weg lag. Aldus zagen zij de bijzondere gelegenheid voorbij, hun door God geboden om als Zijn dienstknechten een medemens in nood bij te staan.

Ook nu maken velen deze fout. Zij verdelen hun plichten in twee onderscheiden groepen. De ene groep bestaat uit de grote dingen, welke geregeld worden door de wetten Gods, terwijl de andere bestaat uit de kleine dingen, waarbij het gebod: „Hebt uwen naaste lief als uzelfven”, over het hoofd gezien wordt. Dit wordt overgelaten aan de grillen en impulsen van de mens. Op deze manier wordt echter het karakter misvormd en de leer van Christus op verkeerde wijze naar voren gebracht.

Men kan de zaak van Christus niet dienen als men zelfzuchtig

motieven daaraan ten grondslag legt. Zijn zaak is die van de verdrukten en de armen. De harten van Zijn volgelingen hebben behoefte aan de tedere sympathie van de Meester; een diepe liefde voor allen, die Hij zó waardevol achtte, dat Hij Zijn leven voor hen gaf. Deze zielen zijn kostbaar, oneindig kostbaarder dan alle andere offers, welke wij God kunnen brengen. Alle energie aan te wenden voor een schijnbaar groot werk, waarbij wij de behoeftigen vergeten en de vreemdeling zijn recht onthouden, is geen dienst, welke Zijn goedkeuring kan wegdragen.

De heiliging van de ziel door de invloed van de Heilige Geest is de overbrenging van Christus' geest op de mensheid. Het evangelie betekent Christus in ons dagelijks leven brengen — een beginsel, dat werkt en kracht heeft. Het is de genade van de Meester, die geopenbaard wordt in het karakter en tot uiting komt in goede werken. De beginselen van het evangelie kunnen niet losgemaakt worden van het praktische leven. Ieder onderdeel van de christelijke leer en arbeid is een voorbeeld van het leven van de Meester.

Liefde is het fundament der goddelijkheid. Geen mens draagt een reine, zuivere liefde toe — het geeft niet, welke godsdienst hij ook belijdt — als hij zijn naaste niet op onzelfzuchtige wijze liefheeft.

„Wie is mijn naaste?” De vraag op zichzelf is reeds een veroordeling. Ware naastenliefde vraagt niet naar grenzen. Zij geeft even weinig om beperkingen als de zon en de regen zich bekommeren om de lijnen, die wij op onze land-

kaarten trekken ten teken van grensscheidingen. Zij vraagt niet hoe beperkt haar gebied is, doch wel hoe groot haar gelegenheden zijn.

„Wie is mijn naaste?” Uw naaste behoeft niet bepaald uw buurman te zijn. Door ras en ambt waren de Priester en de Leviet nauw verbonden, terwijl de Samaritaan op dezelfde gronden hemelsbreed van hen af stond. Men kan door een dunne muur van elkaar gescheiden zijn en zich toch geen „naasten” gevoelen. Alleen de blik en de geest van de Samaritaan maken hem tot uw „naaste”.

„Wie is mijn naaste?” „Ik weet het niet,” antwoordt Jezus, „doch het leven zal het u openbaren.” Hij behoort misschien niet tot dezelfde klasse of natie als gij. Hij is echter iemand, die in nood verkeert! Gij zult hem vinden op uw reizen. Ge zult hem toevallig ontmoeten. Hij is geen „zondaar” of „heilige”, hij is een „zeker mensch”, die gij langs de weg kunt vinden.

De mens als zodanig moet u dierbaar zijn.

Liefde, in de ware zin van het woord, behoort algemeen te zijn, zoals de zon, die God laat schijnen over de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen, en de regen, welke valt op de goeden en de bozen.

Dit is de leer en de toepassing van die leer:

„Gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht. En het tweede, hieraan gelijk, is dit: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfven.”

Moge God ons de kracht en de wil geven dit te doen.

„Voortgebracht

OM U TE ONTMOETEN”

door

LA PREAL WIGHT.

*

Vijftienhonderd jaar geleden zegde Moroni, een geschiedschrijver en bewaarder van oude en heilige verslagen, de wereld vaarwel met deze woorden:

„Nu, ik zeg tot u allen vaarwel. Ik ga spoedig tot de rust in het paradijs Gods, totdat mijn lichaam en mijn geest zich wederom zullen verenigen en ik overwinnend voortgebracht wordt door het heelal, om u voor de rechterstoel van de grote Jehova, de eeuwige Rechter van levenden en doden, te ontmoeten.”

Moroni 10 : 34.

De woorden van Moroni droegen een eigenaardig profetisch karakter.

Juist voor de aanvang van de twintigste eeuw werd een standbeeld, symbool van de waarde van Moroni's leven en werk, voortgebracht, overwinnend — torenend hoog in de lucht. Het staat boven op een tempelspits, vanwaar het uitziet over een prachtige, moderne stad, die gesticht werd als een gevolg van de kracht, welke uitging van zijn boodschap. Als een wachter staat het daar — soms verborgen in de wolken — als beschermend de gebouwen van de Kerkarchieven. En hij, die als laatste grote profeet van zijn geslacht de verslagen zijner natie bijhield en behoedde, schijnt nu de verslagen van andere geslachten te beschermen en te behoeden. De versla-

gen, die de geschiedenis bevatten van het Huis Israëls, van één Koninkrijk, van één God.

Het standbeeld van Moroni bevindt zich op heilige grond, waar de gebouwen opgericht en toegewijd zijn om er een goddelijk werk in te verrichten. Het is goed, dat het zich daar bevindt — als een symbool van het feit, dat het Evangelie, hetwelk door de eeuwen heen verkondigd is en door de Vader aan de profeten werd beloofd, wederom in deze laatste bedeling is gekomen. Hij staat daar als een zending, die het Evangelie vertegenwoordigt, waarover hij schreef en hetwelk door hem gepredikt werd. Velen blijven aan zijn voeten staan en zien vragend op naar zijn stralende persoonlijkheid. Het zijn mensen uit alle lagen van het leven, uit vele landen. Hoewel zij haastig voorbij schijnen te gaan, hebben zij toch een glimp opgevangen van de boodschap, welke Moroni verkondigt. Deze boodschap kan tot hen komen door de tonen van een groot orgel, door de prachtige vlucht van een zeemeeuw of door de

liefelijkheid der bloemen — wellicht slechts van één enkel bloemenhart — die alle leven door de herstelling van het Evangelie. Wie is Moroni?

Hij schreef maar een klein gedeelte van het Boek van Mormon, slechts tien korte hoofdstukken. Zijn vader, Mormon, gaf hem bovendien voor het merendeel in wat hij moest schrijven, zoals een vader zijn zoon onderricht, wijs en liefdevol. Doch als de boeken geopend zullen worden en alles bekend zal worden, zal Moroni behoren tot de groten der aarde. Zijn eigen woorden, moedig en verheven, getuigen van zijn geestelijke kracht:

*„En ik, Moroni,
zal den Christus niet verloochenen . . .”
Moroni 1: 5.*

Het leven van Moroni is zo samen geweven met het werk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat hij een deel van die Kerk schijnt te zijn, even levend als zijn boodschap, die een onmisbaar onderdeel van haar leer is. In Palmyra in de staat New York staat een bronzen standbeeld van deze zelfde Moroni. Het staat op de heuvel, die hij zo goed kende — de heuvel, die, gelijk de tempelgrond, het voorrecht heeft heilige grond te zijn geworden. In zijn hand houdt hij het kostbare boek, hetwelk door zijn hulp te voorschijn is gekomen: — het Boek van Mormon. Zijn rechterhand is opgeheven naar de hemelen als om tot de gehele wereld te getuigen van de authenticiteit van dit boek.

Bij de onthulling van dit standbeeld op de heuvel Cumorah zeide President Heber J. Grant in zijn wijdingsgebed:

„Wij danken U, o Vader, dat Gij Uw toegewijde en getrouwe dienstknecht Moroni toestond de jongen Joseph Smith te bezoeken, dat Gij hem toestond gedurende vier jaren de Profeet op deze heuvel te ontmoeten om hem te onderwijzen aangaande de beginselen van het Evangelie en hem voor te bereiden om aan het hoofd te staan van Uw Kerk, welke wederom op aarde is gevestigd, de Kerk van Uw Zoon Jezus Christus.”

Moroni is meer dan een Nephietische Profeet, meer dan een bewaarder van geïnspireerde verslagen, meer dan de onderwijzer van een nieuwe tijdsbedeling. Hij is een man, die eeuwen geleden leefde, stierf en volgens zijn verklaring terugkeerde.

Moroni is een levend voorbeeld van de opstanding — van de belofte van het eeuwige leven.

„Wanneer Gij

UZELVEN BEWAREN WILT.....”

DOOR GEORGE ALBERT SMITH

President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*

In Leer en Verbonden waarschuwt de Heer ons voor de toestand van de wereld. Wij lezen er, dat de Heiligen het westelijke halfroond zullen bewonen en het voor hen Zion zal zijn, indien zij Zijn geboden bewaren.

Ik haal enige teksten uit Leer & Verbonden aan om u te wijzen op onze verantwoordelijkheid, want soms schijnen wij te denken, omdat wij door de Heer gezegend worden boven alle andere volkeren, dat wij straffeloos alles kunnen doen, waartoe wij verleid worden, ook al zijn vele dingen niet goed:

„Daarom, voorwaar, dus zegt de Heer, laat Zion zich verheugen, want dit is Zion; de reine van harte; daarom, laat Zion zich verheugen, terwijl alle goddeloozen zullen treuren; „Want ziet, wraak komt snellijk als een wervelwind over de goddeloozen, en wie zal het ontkomen;

„De vloek des Heeren zal bij dag en bij nacht voorbijtrekken, en het gerucht daarvan zal al het volk verontrusten; nochtans zal het niet tegengehouden worden totdat de Heere komt;

„Want de verontwaardiging des Heeren is ontstoken tegen hunne gruwelen en al hunne goddelooze werken;

„Nietemin zal Zion ontkomen . . .”

Vele malen heb ik bedacht hoe troostvol en geruststellend het zou zijn als de zin hier geëindigd was, doch het is niet zo. De volledige tekst luidt:

„Nietemin zal Zion ontkomen, indien zij acht geeft alle dingen te doen, welke Ik haar ook geboden heb.

„Doch indien zij geen acht geeft datgene te doen, wat Ik haar ook geboden heb, zo zal Ik haar bezoeken overeenkomstig haar werken, met pijnlijke moeilijkheden, met pestilentie, met plagen, met het zwaard, met wraak, met verterend vuur.”

G. & V., afd. 97:21-29

Wij leven in een tijd, waarin de ene catastrophe volgt op de andere. Nog niet zo heel lang geleden maakten wij de vreselijkste aller oorlogen mede. Toen deze eindelijk over was, dacht men, dat er nu nooit meer oorlog zou kunnen komen. Op het moment vindt men onder alle naties der aarde jalouzie en wantrouwen, op verafgelegen fronten wordt wederom gestreden „en het hart der mensen beeft van vrees”. Als de mannen en vrouwen van alle naties der aarde zich niet tot de Heer wenden en Zijn geboden gaan onderhouden, kunnen zij niet verwachten nog langer Zijn gunst te delen. En indien Hij hen Zijn gunst onthoudt, zal de boze zijn werk beginnen.

Dit alles is voorspeld. Ons is gezegd dat in het laatste der dagen ernstige moeilijkheden zouden komen. Voor die tijd zou het evangelie gepredikt worden aan alle naties der aarde.

Wat is onze moeilijkheid? Dat de mensen weigeren te luisteren

naar wat de Heer zegt. Zij weigeren Zijn wijze raad op te volgen. Zij schenken absoluut geen aandacht aan hetgeen Hij ons leert en Hij laat niet met zich spotten. Hij geeft ons de raad, waaraan wij behoefte hebben, doch Hij zal ons niet dwingen die raad op te volgen. Weigeren wij evenwel, dan hebben wij een kans minder en deze ontglipt ons om in de meeste gevallen nimmer terug te keren.

Er bestaat geen andere remedie voor de kwalen van deze wereld dan bekering, geen ander behoedmiddel tegen de boosheden, die het mensdom dreigen te overmeesteren, dan rechtvaardigheid. Als de mens zich niet tot God wendt, zal de geschiedenis zich herhalen en zullen de bozen aan vernietiging prijsgegeven worden. U weet het reeds en U begrijpt het — gij, op wiens hoofd de dienstknechten des Heren hun handen hebben gelegd, op wie het Heilige Priesterschap is bevestigd — gij weet, dat God niet met zich laat spotten en dat het onze plicht is als mannen van het Huis Israëls uit te gaan in liefde, vriendschap en nederigheid, en hen de boodschap mede te delen, die in deze laatste dagen is openbaar.

In de Heilige Schrift vindt men leerstellingen te over van een wijze en liefdevolle Vader. Heden gaan honderdduizende ouderlingen van deze Kerk uit in de wereld, smekend om een luisterend oor, zodat zij in staat zullen zijn de weg van leven en zaligheid aan te tonen.

Dit is het werk van onze Vader. Voor de laatste maal is het evangelie van Jezus Christus op aarde hersteld. Het zal nimmermeer weggenomen worden of aan een ander volk worden gegeven. Op

ons rust de verantwoordelijkheid en het voorrecht zó te leven, dat waar wij ook gaan of wat wij ook doen, ons licht op zulk een wijze zal schijnen, dat het anderen, dit licht ziende, er toe zal brengen te zoeken naar de Zaligmaker van het mensdom en zij zich zullen aansluiten bij Zijn Kerk als een voorbereiding tot de tijd, waarin zij voor eeuwig met Hem zullen wonen.

Dat de Here onze handen zal sterken, dat onze stem machtig in de waarheid zal zijn, dat de Heilige Geest de ouderlingen van deze Kerk zal blijven inspireren zich nog meer in te spannen, opdat alle einden der aarde de gelegenheid gehad mogen hebben van dit Zijn werk te horen, is mijn bede in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een nieuwe getuige voor Christus

Bij het verscheiden van President George F. Richards op 8 Aug. j.l. kwam er een plaats open in de rij der Apostelen. Op 30 Sept. werd Ouderling Delbert L. Stapley, president van de Phoenix Stake, geroepen deze plaats in te nemen.

Tijdens de algemene halfjaarlijkse conferentie te Salt Lake werd hij als zodanig ondersteund door allen, die in de Tabernakel bijeen gekomen waren. Op 5 October werd hij tot het Aposterschap verordineerd in de Salt Lake Tempel.

Delbert Leon Stapley werd in Arizona geboren en bijna zijn gehele leven heeft hij gewerkt om de Kerk in genoemde staat vooruit te brengen. Naast het ambt van President van de Phoenix Stake is hij eveneens voorzitter van het Kerk-welvaartcomité, hetwelk negen stakes omvat.

Oud. Stapley werd op 11 December 1896 geboren in Mesa, Arizona, nog geen achttien jaar nadat deze stad gevestigd werd in een der vruchtbaarste valleien van Amerika. Hij is de tweede zoon van het gezin van Orley S. Stapley en Polly May Hunsaker, dat bestaat uit zes zoons en drie dochters. Als tienjarige jongen kwam zijn vader in de kleine nederzetting, vier jaren nadat deze door de Heiligen der Laatste Dagen in 1878 was gesticht.

Na zijn eindexamen aan de hogeschool van Mesa vervulde oud. Stapley een zending in de Zuidelijke Staten van 13 April 1915 tot 4 Juli 1917. Terug van zijn zending trad hij in dienst bij het Korps Mariniers en leidde tijdens de eerste

wereldoorlog gedurende acht maanden manschappen op. Later diende hij negen jaren in het nationale leger, waaruit hij zich in 1934 terugtrok met de rang van majoor.

Daar hij de jeugd liefheeft en een geboren leider is, wijdde hij zeventien jaren aan de J.M.O.O.V. van de Maricopa Stake. In dit tijdvak was hij ook enige tijd lid van het presidentschap van de Phoenix Stake.

Al deze drukke werkzaamheden ten spijt heeft Oud. Stapley toch nog kans gezien de jeugd op nog bijzondere wijze te dienen en wel als leider van de Padvinders. Hij begon met dit werk in 1918 en vanwege zijn bijzondere bijdragen bezit hij nu de zilveren bever. Als leider in de J.M.O.O.V. begon hij zijn werk in de padvinderij in 1919. Gedurende de laatste drie jaren is Oud. Stapley de vertegenwoordiger geweest van de nationale raad van padvinders in Amerika.

Het gezin van Oud. Stapley bestaat uit zijn vrouw en drie kinderen, twee jongens en een meis-

je. Er zijn ook vier kleinkinderen. Na de bekendmaking van zijn aanstelling tot het Apostelschap sprak Oud. Stapley de volgende woorden:

Broeders en Zusters,

Ik sta hier voor u in alle nederigheid. Ik gevoel mij zeer nederig door deze aanstelling en ik weet, dat ik de zegen des Heren nodig heb om aam mijn grote, verantwoordelijke taak te kunnen voldoen.

Ik weet ook dat ik Uw liefde en vertrouwen, Uw geloof en gebeden nodig heb, want sedert ik mijn aanstelling ontving, is het mijn wens met de hulp des Heren het beste te geven wat in mij is. Ik wil U gaarne iets over deze aanstelling vertellen, daar er, tenminste voor mij, een getuigenis in besloten ligt.

Doch in de eerste plaats wil ik zeggen, dat ik de broeders, die de algemene autoriteiten uitmaken, liefheb. Ik ken ze allen en ik heb het voorrecht gehad met hen samen te werken als raadgever in en president van een stake. Ik waardeer hun geestelijk leiderschap, hun goede en oprechte raad.

Reeds lang bezoek ik de conferenties, waar het mijn voorrecht was mijn hand op te steken ter ondersteuning van deze broeders. Ik heb geprobeerd zulks inderdaad te doen, daar ik het grootste deel van mijn leven actief aan het werk der Kerk heb deelgenomen.

Ik heb de Kerk lief, ik houd van het werk in de Kerk. Ik houd er van met de mensen samen te werken. Ik weet zeker, dat deze

aanstelling mij de gelegenheid schenkt met veel mensen om te gaan.

Donderdag dacht ik wel tijd te hebben om een vriend te bezoeken, daar het midden op de dag was en de algemene autoriteiten in vergadering bijeen waren.

Maar toen ik uit de lift van het Hotel Utah stapte, plaatste de Heer niemand anders dan President George Albert Smith op mijn weg. Er is niemand, die ik liever gezien had. Ik ken hem reeds lange tijd. Ik herinner mij, dat ik als jongen hem bij ons thuis ontmoette als een tegenwoordiger van de algemene autoriteiten. Toen ik op zending ging naar de Zuidelijke Staten, bevestigde President George Albert Smith mij als zodanig.

Toen mijn vrouw en ik in den Tempel huwden, voltrok President Smith het huwelijk. Toen hij Algemeen Hoofd van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging was, was ik President van de O.O.V. in de Maricopa Stake. Toen de Arizona Tempel te Mesa werd ingewijd, logeerden President Smith en zijn vrouw twee volle weken bij ons. Hij heeft ons vaak bezocht en ik heb hem dikwijls elders ontmoet. Hij is ons zeer dierbaar.

En nu trad hij mij in de weg, toen ik uit de lift stapte. Hij zei: „President Stapley, U bent nu juist de man, waar ik naar zocht.” En hij vertelde mij in een der hotelkamers, dat het de wens van de Raad der Twaalven was, dat ik tot de Raad zou toetreden. Ik bracht hem tot de deur en ik moet er uitgezien hebben als een geest, want de mensen keken mij aan, terwijl ik het hotel weer bin-

nen ging, en ik dacht: „Iedereen weet het al.”

Ik ging naar mijn kamer en riep mijn vrouw uit de aangrenzende kamer, doch ik kon niet verder spreken, zo overweldigd was ik. Zij probeerde lange tijd te weten te komen wat er aan scheelde. Zij was er van overtuigd, dat mij iets ernstigs overkomen was. Doch toen ik tenslotte mijn zelf-beheersing hervonden had en haar alles vertelde, was haar antwoord, dat het mijn plicht was deze taak te aanvaarden.

Ik ben mijn vrouw zeer dankbaar voor het standpunt, hetwelk zij innam; en ik ben er van overtuigd, dat de mannen nimmer succes zouden hebben in hun voornamelijk roeping als er niet de goede vrouwen waren, die immer achter hen staan. Ik heb geleerd op deze broeders te vertrouwen, doch ik weet, dat wanneer ik hen aanvaard, zij, die door den Heer zijn aangenomen, mij aanvaarden, zoals de Heer en eveneens onze Hemelse Vader, mij door hen aannemen.

En ik weet zeker, broeders en zusters, dat dit toegepast kan worden op ons allen.

Nog slechts een ding wil ik zeggen. Toen ik op weg naar mijn zendingsveld in de Zuidelijke Staten Salt Lake City aandeed, ontving ik een patriarchale zegen van Hyrum G. Smith, de vader van onze huidige presiderende patriarch. Ik heb deze zegen de laatste tijd niet gelezen, doch

toen ik mijn aanstelling ontving, kwamen twee dingen uit die zegen op eens weer scherp in mijn geest.

Het ene was dat ik geroepen zou worden tot verantwoordelijke ambten. Dit nu is in grote mate mijn deel geworden, doch de kroon op al deze posten is mijn aanstelling tot Apostel.

Het andere was dat ik omwille van het Evangelie veel zou reizen. Ik wist toen niet hoe en waar ik in het werk, hetwelk ik deed, die zegen zou kunnen verwezenlijken. Ik heb nimmer gedacht, dat mij het voorrecht van een dergelijke aanstelling te beurt zou vallen, doch deze maakt de verwezenlijking van bovengenoemde zegen zeer wet mogelijk. En daarom ben ik de getrouwe patriarchen van de Kerk dankbaar, daar zij door hun getrouwheid de macht bezitten ons leven richting te geven. Ik ben er zeker van dat indien wij Gods geboden bewaren, wij dit levenspatroon zullen zien en verwezenlijken.

Ik heb een getuigenis van dit werk. Ik geniet van de Kerk, het is een grote Kerk, en ik geniet van het werken in de Kerk, en ik hoop, broeders en zusters, dat ik door deze verantwoordelijke taak kennis met u zal kunnen maken en uw liefde, eerbied en vertrouwen winnen. Ik verzoek mij uw gebeden en geloof te schenken, opdat ik u goed mag dienen en ik doe het in de naam van Jezus Christus. Amen.

Vrijheid door het Evangelie van Jezus Christus

door Floyd G. Eyre, President van de Canadese Zending

*

Vrijheid is mijn door de hemel geschonken geboorterecht. Een van de religieuze voortbrengselen van het evangelie van Jezus Christus is de vrijheid. Vrijheid is onverbrekkelijk verbonden met God en Zijn vertegenwoordiger in deze wereld, Jezus Christus. Vrijheid bestaat even lang als God. Het evangelie der eeuwen is geworteld in het goddelijke beginsel der vrijheid. 's Mensen volledige vrijheid kan slechts worden beschermd en gegarandeerd door de persoonlijke toepassing van de goddelijke zijde der vrijheid — het evangelie van leven en zaligheid. Gehoorzaamheid aan de „volmaakte wet der vrijheid” moet een ieder toepassen, die werkelijk vrij wil zijn.

Het is duidelijk, dat nimmer tevoren in de geschiedenis der mensheid de gevallen zoon van God en zijn volgelingen zulke bedrieglijke beweegredenen gebruikten om de mens van zijn vrijheid te beroven als nu het geval is. Christus en Zijn eeuwig plan voor de vrijheid der wereld zullen niet teloor gaan. In de tijd vóór het bestaan van Eden stond men tegen Hem op, omdat Zijn beginsel van vrijheid bij sommigen geen ingang vond. In de geschiedenis der eeuwen is echter één ding onomstotelijk vast ko-

men te staan: n.l. dat God iedere man en elke vrouw haar of zijn vrijheid wenste te garanderen. In den beginne werd Christus de goddelijke voorvechter voor de zaak der vrijheid. Zijn evangelie was en is de enige veilige weg om ons te bevrijden van boosheid, onwetendheid, schadelijke gewoonten, dictatorsneigingen en geestelijke duisternis.

In zijn dagen leerde Paulus de Heiligen de grote waarheid, toen hij hen wees op de bron der vrijheid: „Waar de Geest des Heren vertoeft, daar is vrijheid.” (II Cor. 3 : 17). Alle instellingen of mensen, die de mensen hun vrije wil en algehele vrijheid ontnemen, zijn niet uit God.

Pahoran leerde in de eerste eeuw voor Christus: „De Geest van God... is eveneens de geest der vrijheid.” (Alma 61 : 15). Dit is in harmonie met het plan, hetwelk van den beginne werd nagestreefd. Jacobus leerde de Heiligen van zijn tijd, dat het evangelie van Christus „de volmaakte wet der vrijheid” is. (Jacobus 1 : 25). Niemand is in staat iets te ontwerpen, dat gelijkwaardig is aan of boven „de volmaakte wet der vrijheid” staat. Die „volmaakte wet der vrijheid” — het evangelie van de Here Jezus

WILFORD WOODRUFF'S EERSTE

Speciaal verteld en getekend voor de jeugd.

Overgenomen uit: „The Children's Friend“.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Jan en het juweel

DOOR ROSE HART

Jan had reeds verscheidene dagen de schapen van zijn vader laten grazen in de sappige weilanden, maar toch was er nog geen dag geweest als deze. Zijn hart bonste luid onder zijn kiel. Ongeduldig keek hij uit naar de twee andere jongens, Peter en Rodney, die ook toezicht hielden op de schapen van hun vader. Hij wilde ze iets laten zien, waarvan hun ogen zouden uitpuilen van verbazing, zoals met hem ook het geval geweest was, toen hij het vond.

Dat was toen hij zijn schapen langs het blauwe meer Milo dreef. Op het smalle pad voor hem glinsterde iets, dat geen dauwdruppel kon zijn. Toen hij er ademloos naast knielde, bleef hij enige ogenblikken roerloos zitten. Toen stak hij de hand uit en raapte het op: een prachtig juweel, dat zijn stralen naar alle kanten zond. Terwijl hij nu langzaam achter zijn schapen aanliep, hield hij het in zijn warme hand geklemd.

Toen hij zijn kameraadjes zag komen, riep hij hen toe zich wat te haasten. Toen zij naderbij kwamen liet hij zijn schapen in de steek en rende hen tegemoet.

„Kijk eens,” riep hij, en opende zijn hand precies wijd genoeg, dat zij de stralen konden zien. „Het is alsof de zon op hoge besneeuwde bergen schijnt. Hij had een poosje alleen gezeten en kwam nu naar de beide jongens toe, die nog eens het juweel bekeken.

Het juweel maakte niet zo'n indruk op de twee jongens als op Jan.
„Iemand heeft het verloren,” riep Peter onmiddellijk.

Daar had Jan nog niet aan gedacht. Hij hield de adem in, een rimpel van onrust verscheen in zijn voorhoofd.

„Nu kunnen wij onze boot kopen,” riep Rodney.

Dikwijls had het drietal onder de grote

boom gelegen, terwijl hun schapen graasden. Daar hadden zij het vaak over hun hartewens: eens een prachtige boot te bezitten om over het meer te varen. Dan zouden zij geen schapen meer behoeven te hoeden, want dan zetten zij met hun boot mensen over het meer. Het was een heerlijke droom; het was veel meer dan waaraan hun vaders ooit gedacht hadden.

Rodney zei: „Het zal een prachtige boot kunnen worden, want het juweel is een massa geld waard.“ Hij was eens in een grote stad geweest en wist dus beter de waarde der dingen dan de beide andere jongens.

„Misschien kunnen we er ook kussens in kopen,“ zei Peter, met van opwinding schitterende ogen.

Jan maakte alleen maar een verschrikt geluid. Hij luisterde niet naar wat de jongens allemaal zeiden. Het juweel was niet van hem! Hij sloot zijn hand en klemde het krampachtig vast. Hij had het gevonden, Misschien — als zij het niemand vertelden.....

Nog nooit waren er zulke verwarde gedachten in zijn hoofd geweest als toen hij nu met de twee jongens achter zijn schapen aanliep.

Het was Rodney, die met het plan te voorschijn kwam.

„Gisteren zei vader, dat de koopman — je weet wel — in het dorp komt. Hij komt er tweemaal per jaar. De rest van de tijd gaat hij naar vele vreemde landen. Hij zal het juweel wel willen kopen. Hij zal er ons een goede prijs voor geven, want hij kan het natuurlijk voor veel meer in een vreemd land van de hand doen. Bovendien zou hij het niet verder vertellen.“

„Bedoel je, dat wij het niemand zouden durven vertellen?“ Jan klemde het juweel weer in zijn hand. In zijn hart zag het er niet zo vredig uit als anders.

„Natuurlijk niet,“ zei Rodney vlug, een frons tussen de wenkbrauwen. „Wil je het weer kwijt, nu je het gevonden hebt? Wie er ook naar komt zoeken, wij moeten onze monden houden.“

„De koopman gaat binnen een paar dagen weer weg, want hij blijft nooit lang,“ peinsde Peter. „Ons geheim zal wel veilig zijn.“

Die avond nam Jan de langste weg langs het meer. Het juweel zat veilig in een diepe zak weggestopt. In zijn hart was vrede noch rust. Veel later, toen de kandelaars brandden en Jan zijn pap at,

vertelde zijn vader van de vreemdeling. „Niemand weet waarom hij hier is,“ zei Jans vader. „Gisteren trok er een schijnbaar heel rijke man door het dorp. Hij scheen naar iets te zoeken, maar niemand weet wat hij eigenlijk zocht.“ Jans hart stond bijna stil. Hij liet zijn lepel vallen.

„Vader,“ vroeg hij vlug, „ging die rijke man langs het meer?“

„Ja, hij liep het hele meer rond. Dat weet ik, omdat ik zijn mantel zo mooi vond. Hij liep te praten met de kinderen, die hij ontmoette.“

„Dan is hij.....“

Vader besteedde niet langer aandacht aan zijn zoon. Jan liet zijn eten staan en liep naar buiten, naar het meer.

Hij begreep het nu heel goed. De rijke man had het juweel verloren. De vreemdeling, die vandaag gekomen was, kwam het zoeken. Zou hij de man kunnen vinden? Zijn hand kroop in zijn zak en sloot zich stevig om de harde steen.

De volgende morgen ging Jan vroeger dan gewoonlijk met zijn schapen op stap. Hij dacht ver weg te zullen zijn voor de vreemdeling opstond. Toch waren Peter en Rodney vandaag nog eerder op dan hij.

„Hij zoekt overal naar het juweel,“ vertelde Peter haastig. „Dat heeft hij gisteren verteld. Misschien vraagt hij ons niets, omdat wij die dag ver weg waren met onze schapen. Toch is het veiliger als wij maken hier vandaan te komen.“

„Heb je het nog, Jan?“ vroeg Peter.

Jan knikte. Hij drukte zijn hand tegen de zak, waarin het kostbare juweel was opgeborgen. Hij probeerde tegelijk de onrust in zijn hart te onderdrukken.

„Kijk,“ Rodney wees naar beneden, want zij stonden op een lage heuvel aan de oever van het meer, „dat is hem. Hij is al vroeg op pad.“

„Hij zoekt tussen het onkruid langs het pad,“ fluisterde Peter.

„Hij ziet ons niet,“ meende Rodney. „Onze schapen zijn al uit het gezicht verdwenen. Kom, wij moeten rennen.“

Hij was al spoedig verdwenen. Peter volgde hem. Jan bereikte als laatste de top van de heuvel. Hij wist, dat de jongens beneden in het smalle ravijn op hem wachtten. Toen hield hij zijn schreden in en bleef staan. Hij kon de vreemdeling nu niet meer zien.

(Restant van het verhaal volgende keer).

Oplossingen uit het vorige nummer

Ditmaal is ons het aantal inzendingen geweldig meegevallen. Een heleboel goede oplossingen moesten wij terzijde leggen, omdat... zij te laat de redactietafel hebben bereikt. Dat is erg jammer, maar als je de trein mist, moet je ook op de volgende wachten, daar is niets aan te doen.

Een paar inzenders willen wij toch niet onvermeld laten. Allereerst **Jan Enschede** uit Enschede. Jan, je hebt de oplossing keurig verzorgd, jongen. Is het dan ditmaal geen prijsje, toch is het een eervolle vermelding waard. Keurig Jan! Verlies de moet niet, de aanhouder wint. En dan Bertus, wij hebben je vriendelijke woorden op de briefkaart met genoegen gelezen. We zijn blij, dat het zakmes in de smaak is gevallen. Dan gaan we even naar Dordrecht. Van uit Dordrecht ontvingen wij een oplossing van Henk Vernes. Wat jammer, Henk, dat je niet even in het „Boek van Mormon” hebt gekeken. Het eerste woord verticaal is Moroni en niet „Meroni”, zoals jij schrijft. Het zelfde geldt voor Corrie van Domburg uit Rotterdam. Alleen schreef Corrie in plaats van Moroni: „Maroni”. Voortaan beter opletten, Corrie! Eveneens uit Rotterdam ontvingen we een oplossing van Ina Holleman. Ina had de oplossing wel goed. Ook heeft zij zich veel

moeite gegeven om de oplossing verzorgd in te sturen: zij heeft er een hele tekening bij gemaakt. Jammer was het, dat zij de lijnen niet langs een lineaal heeft getrokken. Dan had de oplossing er helemaal goed verzorgd uitgezien. En dat is de bedoeling. Als we iets doen, dan moeten wij proberen het zo goed mogelijk te doen. Half werk is altijd nadelig! Iets voor 100% goed doen kost meestal maar weinig moeite méér! Het is vaak een kwestie van gewoonte. Daarom Ina, ditmaal een troostprijs: je krijgt van de Redactie van de Zonnehoeck een mooie lineaal. Die kan je mooi op school met tekenen gebruiken. (Ook misschien bij een volgende oplossing van een Zonnehoeck-puzzle!)

Dan krijgen we de prijswinnares voor deze maand! De hoofdprijs, een prachtig boek, getiteld: „Miek en Betty” geschreven door Phé Wijnbeek, gaat naar Inge Schippers, Schepenstraat 83 B, Rotterdam Noord.

Inge deed ons de onderstaande oplossing toekomen:

Horizontaal:	Verticaal:
2 K.R.O.	1 Moroni
4 Loods	2 Koe
6 Ene	3 Ode
8 Ei	5 Lena
9 e.a.	7 Maas
12 Abe	10 Het
14 Aas	11 Ban
16 Ot	13 Boete
17 N.N.	15 Anker
19 Stempel	16 E.M.K.
22. Erker	20 Eri (of Era)
	21 Pet.

Inge, de redactie hoopt van harte, dat het boek in de smaak zal vallen. Wees echter niet tevreden met 1 prijs. Doe de volgende keer weer mee!! Je weet, wat de puzzle voor het Kerstnummer gaat worden. Elders in de Zonnehoeck kan je alie bijzonderheden er over vinden!

Dit geldt vanzelfsprekend ook voor de overige inzenders, die wij hier niet allen konden noemen.

Niet een ieder kan voor een prijs in aanmerking komen, maar als je niet probeert, dan heb je zeker geen kans! Ten overvloede vermelden wij nogmaals, dat er voor het inzenden geen leeftijdsgrens bestaat. Een ieder kan en mag meedoen. Onze Zonnehoeck wil wat brengen voor Zion's Jeugd. Voor de Jongste en voor de Oudste! Voor de jeugd tussen 0 en 80 jaar oud. (En ook nog daar boven!)

Beste Jongens* en Meisjes.

De redactie zit met de handen in het haar! Volgende maand is het Kerstfeest. Dat betekent, dat „Onze Zonnehoeck“ dan een speciaal Kerst-kleedje aan gaat trekken. Volgende maand verschijnt er dus van Onze Zonnehoeck een

speciaal Kerstnummer. Maar..... in een Kerstnummer moet ook een mooie leuke Kerstpuzzle staan. En kijk, daar wringt hem nu de schoen! Want niemand van de redactie weet nog een goede kerstpuzzle. Daarom, jongens en meisjes, willen wij de hulp van jullie inroepen!

Wat moet er gedaan worden?

Let goed op! We gaan namelijk met ons allen een puzzle in elkaar zetten.

„Wij?“ zullen jullie vragen!

Inderdaad „wij“, dat wil zeggen, jullie, lezers en lezeressen van onze Zonnehoeck, en de redactie.

Wat moeten jullie doen?

Jullie gaan een heel kort kerstverhaal schrijven. Let op! Niet Het kerstverhaal, dus niet de geschiedenis van de geboorte van onze Here Jezus Christus, maar bijv. hoe je zelf het vorig jaar Kerstmis hebt gevierd, of hoe je je voorstelt dat je dit jaar Kerstmis zal vieren. Hiervan maak je een kort opstel. Dat stuur je, zo netjes mogelijk geschreven, naar de Redactie van onze Zonnehoeck voor 12 December 1950. De grappigste of aantrekkelijkste geschiedenis wordt

door de redactie uitgekozen en in het volgende nummer (in het Kerstnummer dus) afgedrukt. Degene, wiens verhaal gekozen wordt, ontvangt een fraai geschenk. Dus bij het inzenden leeftijd, naam, adres, woonplaats vermelden en er tevens bijschrijven of je een jongen of een meisje bent!

Maar de redactie doet nog meer! Zij gaat het verhaal tevens als Kerstpuzzle gebruiken! Zij zal n.l. opzettelijk in de tekst verschillende taalfouten aanbrengen. Jullie moeten dan de fouten opsporen. Als wij dus het gekozen verhaal in ons Kerstnummer hebben afgedrukt, dan kijken jullie, hoeveel taalfouten er in het stukje staan. Denk er om, dat de redactie die taalfouten zelf heeft aangebracht en dat je dus niet moet denken: „Oei, oei, wat dom van dat schrijvertje of schrijfstertje!“ Jullie geven dan zo spoedig mogelijk op hoeveel fouten je ontdekt hebt en welke die fouten waren. De juiste oplossingen worden beloond met mooie prijzen. Dus ook daarbij weer leeftijd, enz. opgeven!

Dit laatste is eigenlijk maar van ondergeschikt belang, want dat is pas bestemd voor ons Kerstnummer. Nu moeten wij eerst het verhaal nog gaan schrijven. Jongens en Meisjes, doet je best. Het hoeft helemaal niet lang te zijn. Als je de moeite neemt, om wat te bereiken, dan zal die moeite vroeg of laat beloond worden.

ZENDING.

Overgenomen uit:
„Bladzijden uit mijn dagboek”
door Wilford Woodruff.

Christus — is in onze dagen volledig hersteld. Wij vinden haar in de wereld van heden tot de vervolmaking der heiligen in de beginselen van eeuwige vrijheid. De Psalmist kende de weg tot de vrijheid, want hij zeide: „En ik zal in vrijheid wandelen; want ik zoek Uw voorschriften.” (Psalm 119 : 45). De bewerker van alle vrijheid gaf de mens een belofte, welke aldus door Johannes werd te boek gesteld: „Gij zult de waarheid kennen en de waarheid zal u vrij maken.” (Joh. 8 : 32).

De moderne Amerikaanse Profeet Joseph Smith gaf door hemelse inspiratie de volgende raad: „Verblijft in de vrijheid, waarmede gij vrijgemaakt zijt; verwikkelt uzelfen niet in zonde, doch laat uwe handen rein zijn tot de Heere komt.”

„Ik, de Heere God, maak u vrij, daarom zijt gij inderdaad vrij; en de wet maakt u eveneens vrij.” (L. & V., Afd. 98 : 8).

Met andere woorden gezegd: er is een wet, onveranderlijk vastgelegd, welke ouder is dan de wereld, waarop alle vrijheid is gebaseerd. Wanneer wij vrijheid van ziel, geest, lichaam of anderszins verkrijgen, ontvangen wij deze door gehoorzaamheid aan die wet der vrijheid, waarop zij is bevestigd. De vrijheid van regering en de vrijheid van het evangelie ontspringen aan dezelfde bron: Jezus, de ontwerper van en strijder voor vrijheid. De gunstigste belegging, welke gij in dit leven kunt doen, is u geheel te geven aan de vrijheid der

ziel door gehoorzaam te zijn aan het evangelie. Er bestaan geen dividenden, welke hoger zijn dan die, welke verkregen worden door ons streven naar vrijheid door middel van het plan van leven en zaligheid, hetwelk onze Heer ons gaf.

Waarschijnlijk bestaat de grootste kunst daarin, dat wij moeten leren hoe wij persoonlijke vrijheid kunnen bekomen. Wij hebben iets te doen, dat groter is dan het bouwen van huizen — hoe belangrijk dit op zichzelf ook is in onze hedendaagse wereld — want wij moeten voortdurend streven naar persoonlijke vrijheid, ja, dit moet onze voornaamste en eeuwige taak zijn. Zonder twijfel bevindt diegene zich op de weg van de eeuwige waarheid, die kan verklaren, dat slechts hij vrij is, die de hoogste wet weet te gehoorzamen. De hoogste wetten zijn in het evangelie — de celestiale wetten. Het evangelie is gegrondvest op het beginsel van vrijheid. Zonder vrije wil zou de mens door God niet verantwoordelijk geacht kunnen worden voor zijn zonden. Indien de grootste of meest volmaakte vrijheid slechts gevonden wordt in het celestiale koninkrijk, dan zoeken de heiligen door het evangelie deze in de verhevenste vorm. Nu is het de tijd dat wij als heiligen getrouw kunnen zijn aan de hoogste wet — die ons de vrijheid schenkt. Nu hebben wij de gelegenheid onze vrijheid te vestigen. Laten wij ons dan aansluiten bij de Psalmist en zeggen: „En ik zal in vrijheid wandelen; want ik zoek uw voorschrift.”

Echo uit het verleden

VERTELD DOOR S. J. JOHNSON.

In het jaar 1876 werden mijn vader Oom Sam Johnson en zijn vrouw Elvira, mijn moeder, geroepen een zending te vervullen onder de Indianen. Zij verlieten de vruchtbare vlakten en met bloemen bezaaide heuvels van Logan en reden de lange, vermoeiende weg naar Moencope, de oude stad van Tuba, in Arizona.

Er bevonden zich nog enige gezinnen in de groep, die onder leiding stond van Captain James Brown.

Dit nieuwe land van gescheurde rotsen, brandende zon en wilde stormen was vreemd en ontzagwekkend. Het duurde niet lang voor de kleine groep huizen van zandsteen had opgetrokken en al spoedig wenden de mensen aan de nieuwe omgeving.

Vele Indianen lieten hun schapen en koeien grazen op de spaarzaam begroeide, uitgestrekte vlakten rond de kleine nederzetting. Op een keer verscheen een oude, gerimpelde Indiaan, stevig

in een deken gewikkeld, aan de deur van het nieuwe huis. Het was Tuba, het opperhoofd van de Moqui-stam, die zijn kudden liet grazen in die woeste wereld van zand en rots.

Mijn ouders gaven de oude man te eten en behandelden hem vriendelijk. Daarna kwam hij vaak en nimmer vergat mijn moeder hem iets te eten te geven. Dit vond het opperhoofd heel prettig en al spoedig werd hij een trouwe vriend. Hij gaf mijn vader een indiaanse naam.

Vaak zat het Indiaanse opperhoofd bij zijn blanke vrienden als de schemer het vermoeide land bedekte en de laatste stralen der zon de hoge, rode bergkammen in vlam zetten. In dat uur verhaalde hij van vele vreemde gebeurtenissen, die bij zijn stam plaatsgehad moesten hebben. Een van deze verhalen maakten diepe indruk op mijn ouders en daarom schreven zij het op.

Eens, zo vertelde het opperhoofd, werd zijn volk lui en boos. Zij

wilden niet zaaien, noch de kudden hoedden. Tuba voelde zich er ten zeerste door bedroefd. Toen hij op een avond voor zijn huis zat, diep bedroefd over de boosheid, waartoe zijn volk vervallen was, zag hij een oude man met een lange, witte baard naderen. Het opperhoofd verzocht hem zich neder te zetten, doch de vreemdeling weigerde, zeggende, dat hij het druk had en verder moest.

Hij zeide gekomen te zijn met een boodschap van God. Hij zeide Tuba, dat deze zijn volk bijeen moest roepen en ze te vertellen, dat zij moesten zaaien en hun kudden hoedden, want indien zij het niet deden zouden zij zeker sterven gedurende de drie jaren van hongersnood, welke op handen waren.

Toen de vreemdeling uitgesproken was, vroeg Tuba hem of hij misschien iets wilde drinken? De vreemdeling antwoordde bevestigend, doch toen Tuba hem het water aanbood, was de vreemdeling verdwenen en hij werd nimmermeer gezien.

Tuba riep de leden van zijn stam tesamen en bracht hun de boodschap over. Sommigen geloofden in de woorden van hun opperhoofd en bekeerden zich. Velen echter lachten hem uit en weigerden te zaaien en wilden niet helpen bij het hoeden en verzorgen van de kudden. Tuba zaaide zoveel hij kon, doch nadat hij gezaaid had kwam de hagel en na de hagel scheen de zon brandend en verzengend en toen braken de stormen los, zodat veel van het graan verloren ging. Doch een gedeelte kwam tot wasdom, alle weersgesteldheden ten spijt.

Tuba haalde een behoorlijke oogst binnen en sloeg haar op in zijn graanschuur.

Het volgende jaar kwam er geen regen. In plaats daarvan blies er voortdurend een droge, harde wind. Zij, die niet gezaaid hadden, bezaten nu helemaal niets en velen stierven van honger.

De vrouwen en kinderen kwamen naar Tuba en smeekten om graan. Hij gaf alles wat hij had, uitgezonderd het graan, hetwelk hij apart gehouden had om weer te kunnen zaaien. Maar steeds meer kwamen er smeken om graan en daarom gaf hij ook wat hij gespaard had om te zaaien.

Toen hij de volgende morgen in zijn schuur kwam vond hij er een hoop graan. Iedere dag gaf hij zijn gehele bezit weg, doch iedere morgen was er weer evenveel in zijn schuur.

Toen wisten de mensen, dat de boodschap, welke de oude man aan hun opperhoofd overgebracht had, waar was. Zij bekeerden zich allen en zij werden zo gezegend, dat geen hunner door de hongersnood stierf, maar zij allen kregen de gelegenheid opnieuw te zaaien en te oogsten.

Tuba vertelde mijn ouders, dat heel, heel lang geleden drie mannen op aarde achtergebleven waren. Wanneer zijn volk in moeilijkheden verkeerde of ziek was, kwam een hunner om hen te helpen en raad te geven. Hij geloofde, dat de boodschapper, die hem gewaarschuwd had, een van deze drie mannen was.

Ook mijn ouders geloofden dit. Zij bleven slechts een jaar in Moencope, doch tijdens hun verblijf plantte mijn vader verscheidene appelbomen, die hij uit Logan medegenomen had.

Naar mate mijn vader ouder werd kreeg hij steeds meer het verlangen de oude plaatsen te bezoeken, welke hij als jongeman gekend had. Zestig jaar nadat hij en mijn moeder Moenope verlaten hadden bracht ik hem er terug. Terwijl wij over de bergweg reden kwamen de daken van het kleine dorp in zicht. Het dorp lag samen gedrongen boven op de rand van een berg, terwijl daar beneden, op de bodem van het ravijn, het glanzende donkergroen van talloze appelbomen levendig afstak tegen het rood van de bergwand.

Wij reden snel het schilderachtige Indiaanse dorpje binnen. Er stonden huizen van allerlei afmetingen en vormen. Er waren gepleisterde Indiaanse huizen en uit modder en uit rotsblokken opgebouwde woningen.

In het midden van het dorp liet ik de wagen stoppen. Van alle kanten zwermden de Indianen naar ons toe en omsingelden ons. Mijn vader sprak hun taal en ontdekte al spoedig oude vrienden, die hem hartelijk verwelkomden.

Hij vroeg of er nog kinderen van Tuba in leven waren. Men vertelde hem, dat zijn zoon beneden in het ravijn bezig was met een lading graan, maar spoedig terug zou zijn.

De Indianen toonden ons de schuur, waar Tuba zijn graan had bewaard in die hongerperiode, toen zijn voorraad nimmer opraaakte. Het was een stenen gebouwtje en het zag er wel naar

uit, dat het nooit zou kunnen vergaan.

Toen verscheen Tuba's zoon met zijn lading graan.

„Bent u de zoon van Tuba?” vroeg mijn vader, naar de wagen stappend.

De Indiaan scheen onmiddellijk te raden wie mijn vader was, want zonder aarzelen vroeg hij: „Bent u?” (Hij noemde de Indiaanse naam, welke hem door Tuba gegeven was).

„Zo werd ik genoemd, ja,” knikte mijn vader.

Het gelaat van de Indiaan lichtte op van vreugde. Van de wagen springend „viel” hij mijn vader letterlijk om de hals, zo blij was hij zijn vaders beste vriend te zien.

Wij vernamen, dat de boomgaard nu verdeeld was onder de leden van de stam, waarbij ieder gezin een bepaald aantal bomen was toegewezen.

Toen wij ons gereed maakten te vertrekken, trad een vrouw naar voren.

„Wacht,” gebod zij. Zo snel haar voeten haar konden dragen snelde zij naar de boomgaard. Korte tijd later keerde zij terug met een mand, gevuld met glanzend rode appels. Vol trots overhandigde zij de mand aan Vader. „U hebt ze geplant,” zei zij. „Ik heb ze verzorgd. Nu moet u ze hebben.”

Ik heb Vader nog nooit zo gelukkig gezien. En de appels waren heerlijk. Ik weet het, want ik heb er meer dan mijn portie van gehad.

EEN VERTELLING
VOOR HET SCHEMERUUR.

De Moeder van Genesareth

Het late zonlicht daalde op de zee van Galilea. In de laatste stralen van het warme, minder wordende licht lagen de steden Betsaida en Kapernaum als een paar vermoeide meeuwen tegen de kust genesteld. Zachtkenen de rust gedaald, met de eerste schaduwen van de avond.

In het hart van de vrouw, die haastig voortliep langs het strand voorbij Betsaida en Kapernaum naar de stille plek, waar een uitstekende rotspunt nodigde tot verpozen en een blik over de verre zee, was geen rust. Miriam, de vrouw van Jonas de visser, voelde zich wanhopig verdrietig.

Zij was een nog jonge vrouw. Haar schouders waren echter gebogen, als torsten zij een te zware last. Nu en dan flikkerde er evenwel iets in haar ogen, dat liet uitkomen hoe jong ze eigenlijk nog was. Miriam liet zich neer op de rots. Haar bewegingen waren die van een lichamenlijk uitgeput mens, doch haar gelaat weerspiegelde de nog grotere vermoeidheid van haar onbevredigde ziel. Zij liet haar leven aan zich voorttrekken — beginnend met de dagen in Kapernaum. Zij en

Louise waren wezen en hadden van kindsbeen af bij een tante gewoond. Toen zij oud genoeg waren had deze hen de schone kunst geleerd van muurtapijten te weven.

Op een lentemorgen was Miriam alleen in de hof gezeten — zingend over haar werk gebogen. Toen zij plotseling opkeek stond er een jongeman in de poort. Hij was groot en sterk, zijn gelaat gehard door zon en wind. Hij had een visserskiel aan en droeg een grote, rieten mand aan de arm. Miriam's heldere blik was even op hem blijven rusten, terwijl zij het hoofd schudde: „Wij willen niets kopen.”

De jongeman bleef haar aanstaren en zei langzaam: „Ik ben Jonas van Betsaida. Hoe heet jij?”

„Miriam,” antwoordde zij trots. „Wij maken fijn tapijtwerk om te verkopen.”

„Ik heb een eigen huis beneden aan de zee. Al heel gauw ga ik een boot kopen en verkoop dan alleen maar grote vis.” En toen was hij verdwenen.

Miriam's wangen brandden, ter-

wijl zij zichzelf had uitgelachen. Een gewone visser! Hoe durfde hij haar zo aan te kijken! Hoe het ook zij, die nacht kon Miriam niet in slaap komen. Zijn woorden klonken in haar na en vreemde trillingen beroerden haar hart. Het leven strekte zich voor haar uit als een groot, onbekend land, waarin men in verschillende richtingen kon dwalen. Met het kiezen van de richting moest men echter zeer voorzichtig zijn.

—o—

Met het verstrijken van de tijd veroverde Miriam een nieuwe vaardigheid. Zij kwam tot de ontdekking, dat zij begiftigd was met de scheppende macht van de kunst. En zo kabbelde het leven voort, rustig en gelukkig, gevuld met werk en spel. Toen Miriam zestien werd viel de slag. De oude tante antwoordde op een morgen niet op hun geroep.

Toen de zusters van het kleine kerkhof tussen de heuvels naar het lege huis terugkeerden, werden zij opgewacht door een man, die kort en bondig verklaarde, dat het huis nu zijn eigendom werd. De oude tante had jaren geleden geld van hem geleend en om deze schuld te delgen nam hij het huis met de inboedel in beslag. Hij was hard, hoewel hij wist hoe hulpeloos zijn slachtoffers waren.

Toen hij weg was, zeide Louise: „Ik weet wat we zullen doen. Heb ik er niet altijd van gedroomd en naar verlangd? Er is een stad, schoon als het zonlicht, waar weelde is en romantiek!”

Miriam's gezicht werd wit van verbazing. „Tiberias! De stad van Herodus! Je wil toch niet

zeggen, dat je naar die stad der zonde wilt!”

„Ik weet, wat je allemaal zeggen wil, maar het is onweerstaanbaar. Ik wil de schoonheid van die stad zien, anders zal ik sterven van verlangen. Herinner je je Annis, de Tiberiaanse vrouw, die dat stuk van rose en goud kocht? Ik hoorde het toevallig, toen zij met tante stond te praten. Zij vertelde, dat zij een naaldwerkster nodig had en zij vroeg of een van ons bij haar mocht komen om haar te helpen. Dat heb ik maar niet kunnen vergeten.”

„Ja, ja, ik kan het wel begrijpen. Ik zie mezelf daar, omringd door alle wonderen en schoonheid. Ik kan me voorstellen, dat ik daar zulke patronen zal maken, dat Herodus zal vragen: Wie heeft dat gemaakt? We zouden rijk worden.” Een blos van opwinding kleurde haar wangen. Dan schudde zij het hoofd. „Ik ben dwaas om zo te spreken. Hoe komt het in je op om zoiets voor te stellen. Onze ziel zal ten onder gaan in die slechte stad. Laten wij er nooit meer over spreken.” Maar Louise, zeer beslist en zonder een spoor van vrees, wilde haar geluk in Tiberias gaan zoeken. En Miriam, worstelend met het verlangen óók te gaan, terwijl haar geloof haar waarschuwde voor een dergelijke stap, Miriam wilde achterblijven en desnoods de vrouw van een visser worden. Na een lange omhelzing nam Louise op een morgen het pad, dat zuidwaarts over de vlakte van Gennésareth naar de stad van Herodus voerde. „Als de stad werkelijk zo mooi blijkt te zijn als zij er in mijn dromen uitziet, kom ik nooit meer terug.”

—o—

Die middag kwam, zoals gewoonlijk, Jonas in de hof. Slechts enkele woorden werden er gewisseld tussen de twee, doch tegen het vallen van de avond wandelde Miriam naast hem langs het strand naar Bethsaïda. Zij had er in toegestemd zijn vrouw te worden.

Als je zestien bent brengt iedere morgen een lied en ken je geen zorgen. Miriam voelde zich niet langer eenzaam, terwijl zij al haar krachten inspande om zich aan het nieuwe leven aan te passen. Zij hield het kleine huis vlekkeloos schoon. Vriendelijk luisterde zij naar Jonas' grote droom, waarvoor hij koortsachtig iedere penning spaarde: het aanschaffen van een eigen boot. Doch voor Jonas deze droom kon verwezenlijken kwamen er kleine monden, die gevoed moesten worden. Hij besloot daarom een boot te huren. Armoede werd hun voortdurende metgezel.

De kinderen waren gezond en sterk; Jonas was trots op hen. Miriam hield ook van haar kinderen, doch met een vermoeide, passieve genegenheid. Zonder klagen liep zij in de tredmolen van de dagelijkse sleur.

Toen de kleine Markus twaalf jaar was legde hij de weg naar Kapernaum alleen af met zijn manden vis. Op een avond kwam hij langs het strand terug rennen. Ademloos stond hij in de deur. „Moeder, in het huis van Simon Petrus was een man op bezoek. Hij is een vriend van Petrus en hij heet Jezus. En Moeder, voor onze eigen ogen genas hij een lamme man. Moeder, weet u...“ „Ga zitten, Markus, en eet,“ zei Miriam vermoeid. Miriam's ge-

dachten waren ver weg. Gisteren had zij, voor het eerst sedert haar vertrek, een boodschap van Louise ontvangen. Zij was gezond, maakte het goed en werkte nog steeds bij Annis. Zij smeekte Miriam zelfs nu nog alles te verlaten en bij haar te komen, want met de hand geweven muurtapijten werden duur betaald. Al deze jaren had zij naar Miriam verlangd en het was nog niet te laat.

—o—

Starend over de zee, waarop de laatste stralen van de dalende zon glinsterende banen trokken, overpeinsde Miriam met steeds groter wordende bitterheid de jaren van haar leven. Zij beefde onder het verlangen, dat haar hart beroerde. Vrij te zijn van het geslaaf, dat haar lichaam uitputte en haar geest doodde. Eenmaal de kans te hebben de grote gave, welke zij bezat, te gebruiken! Een paar weken zorg besteed aan haar door huiswerk ruw geworden handen, een paar weken oefenen met de naald en zij wist — met de zekerheid, die zij gevoelde wanneer zij een werkstuk onder handen had, en welke nu weer sterk in haar opstond — dat zij mooier werk kon maken dan zelfs Louise of Annis, want zij bezat het talent haar patronen te doen leven. En dan opnieuw comfort te kennen! Rust te hebben. Je te kunnen bewegen in een paar mooie, grote kamers. Je opnieuw sterk te gevoelen, te kunnen lachen, te leven! Haar gehele ziel haakte er naar!

Maar Jonas te verlaten — en de kinderen! Zij huiverde als zij daar aan dacht. Zij moest terug, maar

nog steeds knaagde de twijfel aan haar ziel. Misschien zou zij morgen helderder kunnen denken. Op moede voeten aanvaardde zij de terugweg langs het strand.

—o—

De volgende morgen opende Miriam de ogen met een gevoel, dat de dag haar iets bijzonders zou brengen. Mechanisch begon ze aan het huiswerk. Zij schrobde, boende, veegde, bakte — voor het geval zij weg zou gaan, daarbij de beslissing verschuivend.

Precies op het middaguur kwam Markus naar binnen rennen en gooide zijn vismand neer: „Moeder, de Man Jezus, waarvan ik u vertelde — uw weet wel, die de lamme man genas bij Petrus — is daar aan de overzijde van de zee. Iedereen gaat naar hem toe om naar zijn woorden te luisteren. Mag ik ook gaan, Moeder?”

„Je moet eerst eten.”

„Maar ik heb geen honger. En als ik wacht is hij misschien al weer weg.”

„Toch moet je eten.” En een handvol gerstekoeken en twee visjes opnemend: „Hier, neem dit mee. Je kunt ze onderweg opeten. En denk er aan, niet later thuis dan met zonsondergang.”

Jonas kwam thuis voor een haastige maaltijd en verdween weer even snel voor een nachtelijke visvangst. Miriam wachtte tot de zon bijna onderging. Markus moest nu toch zo langzamerhand thuis komen. Vreemd, dat hij er nog niet was. Een ongewone rusteloosheid maakte zich van haar meester. Zij hield het uit tot de zon

als een vuurrode bol ondergegaan was, toen spoedde ook zij zich langs het strand. Eindelijk had zij de kam van de lage heuvels bereikt en begon af te dalen.

Daar, op de brede groene helling, zat een schare te luisteren, gespannen opziend naar de Man, die voor hen stond. De weerkaatsing van de laatste zonnestralen scheen op zijn gelaat, doch sterker dan dit licht was de glans van een verheven en heilige vreugde, van een vrede, die het menselijk verstand te boven gaat.

Hij hield juist op met spreken, toen Miriam zich een plaats zocht. Een van de mannen, die bij de Man waren, ging naar Markus, nam het mandje, dat zij gevuld had met koeken en vis, uit de gewillige handen van de jongen en bracht het naar Jezus. De discipelen traden terug en Jezus stond alleen, de mand in zijn handen, de ogen ten hemel geslagen. Voor hem, in diepe stilte, zat de wachtende menigte. Miriam bracht in een heftig gebaar de handen naar het hoofd. Droomde zij? De gerstebroden, die haar eigen handen die morgen gebakken hadden — de visen, welke zij had toebereid — waren nu het middelpunt van dit toneel, werden gezegend door deze vreemde, goddelijke Man! Er ging plotseling een beweging door de menigte, want uit de mand van Markus vulde Jezus andere manden! Vulde ze met broden en vissen!

Bevend viel Miriam op haar knieën. De lucht, welke zij hier inademde, moest doorhuiverd zijn van Gods tegenwoordigheid. Deze Man had haar armelijk

voedsel genomen uit de handen van haar eigen kleine jongen en daarmee een wonder gewrocht! Het was haar als had God zich uit Zijn hemelse woning nedergebogen om haar hand aan te raken. Eindelijk hief zij de ogen op: „Meester, Gij hebt mij de ogen geopend. Ik zal getrouw zijn.“

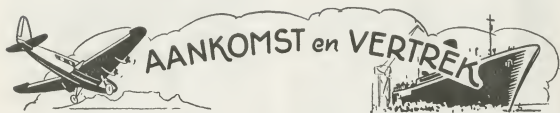
Hij glimlachte en keerde zich tot Markus, die nog steeds opgetogen terneer zat, zijn ogen in aanbidding tot de Meester opgeheven. Ook Miriam keek naar hem — als zag zij hem voor de eerste maal. Haar kleine jongen! En nog nooit had zij de schoonheid van zijn ziel gezien.

Het was donker toen zij thuis kwam. De kinderen waren bang en klemden zich schreiend aan haar vast. Hoe zoet was haar plotseling het bewustzijn, dat

deze kleintjes voor haar van groter waarde waren dan al het goud van Herodus' paleis. Markus kwam thuis en zij luisterde naar zijn geestdriftig verslag. Zij luisterde met grote liefde en toewijding, en het kind, verwarmd door haar oprechte belangstelling, opende zijn hart voor haar. Ten slotte lagen allen in bed. Miriam wandelde naar de oever en staarde ver uit over de gladde zee. Tiberias! Het oude knagende verlangen was verdwenen. Muurtapijten? O, hoe blind was zij geweest! Aan haar waren tapijten van vlees en bloed toevertrouwd, waarop zij de schone patronen van de ziel kon borduren.

Het blijde licht van vroeger keerde terug in haar ogen. Zij wist nu, dat zij door de vermoeide, uitputtende arbeid van iedere dag, het gelaat van de Meester zou blijven zien.

ZENDING BEÏNDIGD.

Op 31 October j.l. werden eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Wilmer L. Roberts; Joseph W. Fiet; Joseph A. Schutz; Edwin L. Higham en Robert W. Willis.

Wilmer L. Roberts kwam op 7 Mei 1948 in ons land aan. Zijn eerste standplaats was Rotterdam. Vandaar werd hij overgeplaatst naar 's-Gravenhage, waarna hij achtereenvolgens werkzaam was in Arnhem, Amsterdam, Enschede (als gemeente-president). De laatste maanden van zijn zending besteedde hij aan de Zondagsschool. Hij hield n.l. toezicht op alle Zondagsscholen in de Zending.

*

Joseph W. Fiet arriveerde in Nederland op 27 Mei 1948. Ook hij begon zijn zendingsarbeid in Rotterdam. Amsterdam. Den Helder, Groningen, Utrecht, Middelburg en Hilversum waren achtereenvolgens zijn standplaatsen. De beide laatstgenoemde gemeenten werden door hem geleid.

*

Joseph S. Schutz kwam eveneens op 7 Mei 1948 in Nederland aan.

Hij vervolgde zijn toch al zo lange reis naar het hoge Noorden van ons land, waar hij in Groningen de eerste schrede zette op het gebied van de zendingsarbeid. Van Groningen werd hij overgeplaatst naar Zwolle. Vandaar ging hij naar Middelburg, Zeist en Gent, België. Deze laatste drie gemeenten werden door hem geleid. Met Oud. Schutz is weer een van de beste zendelingen, die de Zending gekend heeft, huiswaarts gegaan.

*

Edwin L. Higham arriveerde op 29 Maart 1949 in Holland.

Ook Oud. Higham trok bij aankomst naar het Noorden van ons land, hoewel niet zó ver als zijn medezending. Leeuwarden ontving deze jonge zending met de bekende gastvrijheid. Vandaar ging Oud. Higham naar Assen, Utrecht en Zwolle, waar hij optrad als gemeentepresident. Helaas kon Oud. Higham wegens ziekte zijn zending niet voltooien en moest hij op 31 October j.l. weer naar huis vertrekken.

*

Robert W. Willis betrad de Hollandse bodem op 20 Juli 1949. Rotterdam werd hem aangewezen als eerste arbeidsveld. Van Rotterdam werd hij overgeplaatst naar Utrecht. Vandaar naar Amersfoort, alwaar hij de gemeente leidde; vervolgens was hij werkzaam in Antwerpen, België, en de laatste maanden van zijn zending vervulde hij de taak van president der gemeente Rotterdam Zuid.

*

Wij wensen al deze zendelingen een voorspoedige reis en Gods beste zegen op hun verdere levensweg.

AANGEKOMEN.

Op 7 October j.l. kwamen wederom elf nieuwe zendelingen in ons land aan. De ouderlingen, wier namen hieronder volgen, gingen allen voor enige weken naar de zendelingschool te Haarlem: Harvey C. Willardson; Ernest G. v. Corler; Willem A. Dinkelman; Niels B. Larsen; Elmer H. v. d. Does; Drew A. v. Wagoner; Leslie S. Groesbeck; James R. Andrus; Roy F. Molen; Duncan J. Williamson; Henry W. Bement.

Op 8 November j.l. kwamen zes nieuwe zendelingen in ons land aan. Op dezelfde datum vertrokken zij naar de zendelingschool te Haarlem. Hier volgen de namen van onze nieuwelingen: Melvin H. de Young; Keith F. Barnett; Stephen M. Coleman; Blaine C. Tueller; Ralf L. Pollei; Glen A. Israelsen.

„De Ster“

Op 12 November kwam LeRoy R. Ostler in Nederland aan. Ook deze zending begaf zich naar de school te Haarlem.

Op dezelfde datum kwamen eveneens in ons land aan om hier een zending te vervullen: Oud. en Zr. P. W. Neerings-Sieverts. Als eerste standplaats werd hen Amsterdam Z. aangewezen.

Oud. en Zr. A. Sieverts-Noorda, die eveneens op genoemde datum aankwamen, begonnen hun zendingsarbeid in 's-Gravenhage.

OVERPLAATSINGEN.

Op 5 October j.l. werd Thomas v. d. Berghe overgeplaatst van Leiden naar Almelo.

Op 19 October j.l. werd Delyle Barton overgeplaatst van Almelo naar Utrecht; LeGrande Allen en Keith A. Lusk van Amsterdam Z. naar Zaandam, alwaar zij het zendingswerk zullen openen.

Op 26 October j.l. werd Calvin K. Smith overgeplaatst van Utrecht naar Leiden.

Op 31 October j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Grant L. Jensen van Meppel naar Amsterdam; Theodore A. Miller van Amsterdam naar Gent, België; Claron C. Spencer van Antwerpen, België, naar Hengelo (als gemeentepresident); Robert R. Burdett van Gent, België, naar Amsterdam; Donald A. Crofts van Groningen naar Utrecht; H. John Ploeger van 's-Gravenhage naar Utrecht (als gemeentepresident); Albert D. Holyoak van Amsterdam naar Harlingen (als gemeentepresident); Hal G. Moore van Leeuwarden naar Schiedam (als gemeentepresident); Thomas J. Cook van Schiedam naar Woerden (als gemeentepresident); Thomas J. Cook van Schiedam naar Woerden (als gemeentepresident); Hyrum S. Young van Enschede naar Leeuwarden (als gemeentepresident); Arnold L. Frazier van Vlaardingen naar Amsterdam. Van de zendelingenschool te Haarlem werden in het veld geplaatst: Harvey C. Willardson te Deventer; Drew A. v. Wagoner te 's-Gravenhage; Ernest G. v. Corler te Enschede; Roy F. Molen te Zutphen; Henry W. Bement te Rotterdam N.; Willem A. Dinkelman te Zeist.

Op 1 November j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Paul L. Ward van Woerden naar 's-Gravenhage; Joseph G. Wood van Utrecht naar Groningen; Richard M. Heaton van Haarlem naar Deventer en Delmar B. Davis van Deventer naar Haarlem. Al deze zendingen zullen in genoemde plaatsen het ambt van districts-president vervullen.

Op 2 November j.l. werden overgeplaatst: Ira B. Call van Voorburg naar Amersfoort (als gemeentepresident); James D. Cheshire van Rotterdam N. naar Voorburg; Adrian L. Giles van Zeist naar Arnhem (als gemeentepresident). Van de zendelingenschool te Haarlem werd Niels B. Larsen overgeplaatst naar Rotterdam N.; Leslie S. Groesbeck te Schiedam; Duncan J. Williamson te Utrecht en James R. Andrus te Amsterdam.

Op 3 November j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Nyle M. Cox van Hilversum naar Rotterdam N.; Don W. McEntire van Rotterdam N. naar Antwerpen, België; Gerald L. Purser van Enschede naar Mechelen, België; Wilbur R. Langford van Zeist naar Maassluis (als gemeentepresident); John R. Bench van Harlingen naar Zeist (als gemeentepresident); Richard E. Shaw van Leeuwarden naar Zwolle (als gemeentepresident); William L. Daniels van Utrecht naar Nijmegen (als gemeentepresident); Grant M. Flygare van Nijmegen naar Vlaardingen.

Op 15 November j.l. werd Dale G. Kilburn overgeplaatst van Haarlem naar 's-Gravenhage; Robert B. Meibos van Deventer naar Enschede en Harold A. Wood van Meppel naar Hilversum.

VERTROKKEN.

Op 2 November j.l. vertrok uit de gemeente Rotterdam Zuid: Jan Kaptein.

Op onbekende datum vertrok in de maand November uit Groningen: Jantje v. d. Velde.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 13 April j.l. werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Fillippus Haverkamp; Grietje Haverkamp-Streuper; Dedriena R. Hofman-Wringer; Hilbrand Hofman; Ruurd Hoekstra; Aaltiena Wringer-Hoekstra; Juriaan Wringer.

Op 25 April j.l. werd te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Adriana Runia-Sinjewel uit de gemeente Alkmaar.

Op 14 October j.l. werden te Rotterdam Z. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Maria Sierag uit Leiden; Mathilde Gruber; Hendrikus A. Navarro; Helena M. v. d. Waals; Lucia Bengtsson-v. Dekken; Franciscus H. Henderson; Petronella J. Henderson-v. Aggele; Yvonne J. G. Henderson; Margaretha G. v. Aggele; Erna H. Rosenthal en Hendrik J. Fiering uit 's-Gravenhage.

Op 17 October j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Johannes N. Borg; Wilhelm F. J. Wolke; Gerardus J. Wolke en Francisca W. M. Gobel-Horst uit Zaandam.

Op 26 October j.l. werden te Rotterdam Z. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Maatje M. v. Hensen v. Uningen uit Gouda; Jacob J. D. v. Balen; Elizabet v. Balen-Kraayveld; Elizabet, Robert en Koert v. Balen uit Schiedam; Annie C. en Cornelia J. v. Domburg uit Rotterdam Z.

Op 29 October j.l. werd te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jantje Visser-de Kroon uit Leeuwarden.

INGEZEGEND.

Op 2 April j.l. werden te Alkmaar ingezegend: Robert en Gerard Johan Runia, zoons van Gerrit Runia en Adriana Sinjewel.

Op 1 October j.l. werden te 's-Gravenhage ingezegend: Hedy Geertruida Jenny en Nancy Geertruida Jenny Henderson, dochters van Franciscus H. Henderson en Petronella J. v. Aggele.

Op 5 November j.l. werden te 's-Gravenhage ingezegend: Maxi Siegfrieda Clarissa Peters, dochter van Willem N. Peters en Luise K. A. Schmidt; Leonardus Antonius Langkamp, zoon van Marinus J. Langkamp en Neeltje Hartendorp.

GEORDEND.

Op 15 October j.l. werd te Gouda Waltherus de Wit tot Diaken geordend.

Op 24 October j.l. werden te Alkmaar tot Diaken geordend: Jan Keyzer en Gerrit Runia.

Op 1 October j.l. werd te Rotterdam Z. Marinus v. Blankenstein tot Leraar geordend, terwijl Johannes v. d. Berg tot Priester werd geordend.

VIJF EN TWINTIGJARIG JUBILEUM.

Op 16 December a.s. hopen br. en zr. T. Drent-Feenstra, Walstraat 13a te Groningen, de dag te herdenken, waarop zij voor vijf en twintig jaar in het huwelijk traden.

Wij wensen dit echtpaar veel geluk en een recht feestelijke dag temidden hunner kinderen.

OVERLEDEN.

Op 30 October j.l. overleed te Gent, België, Franciscus v. d. Broecke.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

Wij beginnen met Amsterdam, waar de Zondagsschool op 28 October j.l. een speciale muziekevond organiseerde, waar o.a. werken van Tsjaikowsky en Rubinstein werden ten gehore gebracht. Tevens vertoonde men de film, welke tijdens het uitstapje van de Zondagsschool op 25 Juli j.l. was opgenomen. Een goede, leerzame avond.

Vervolgens ontvingen wij een verslag van de president der J. M. O. O. V., br. W. P. Simon, van de openingsavond der O.O.V.:

„De Amsterdamse O.O.V. opende het winterseizoen op zeer aantrekkelijke wijze. Onder de bekwame leiding van haar presidente, zr. Sont, werd er een prachtige avond gegeven. Na een treffende declamatie van zr. v. Houten, de tweede raadgeefster, werd het mooie Chinese toneelstuk „De Gouden Pantoffel” opgevoerd. Weken van te voren was deze avond reeds aangekondigd door een fraaie, geschilderde aankondiging van onze artistieke br. Reuter. De Chinese costuums waren schitterend en het spel van de broeders en zusters was subliem. Het feit, dat de Chinese toneelspelers zonder decors werkten, gaf vaak aanleiding tot hilariteit in de zaal. Bij iedere wisseling van de scene komt er namelijk een Chinees op het toneel, die vertelt hoe het toneel er uit ziet. Er wordt bijvoorbeeld een houten kist neergezet en de toneelknecht verklaart dan, dat deze een rijk gebeeldhouwde rustbank van de keizer voorstelt, die in een prachtige marmeren hall staat. Zo kon het ook gebeuren, dat keizer en gevolg zonder paarden het toneel afdraafden.

Na de pauze, gedurende welke gebak en limonade werden verstrekt, werd er gezellig gedanst.

Dank zij het organisatietalent van zr. Sont en de enthousiaste medewerking van de spelers werd onze vrienden een onvergetelijke avond geschonken.”

*

*

BOEKEN-NIEUWS

Onderstaand laten wij een lijst volgen van de boeken en drukwerken, welke nog voorradig zijn:

Jezus de Christus, door James E. Talmage (deel 1)	f 2,25
Paarl van Grote Waarde	„ 1,50
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
De Leringen van Joseph Smith	„ 2,25
Het leiderschap van Joseph Smith	„ 1,10
What of the Mormons?	„ 3,40
History of the Church (deel 1)	„ 6,62
Oorsprong van de Gereorganiseerde Kerk	„ 0,25
Joseph Smith vertelt zijn geschiedenis	„ 0,15
De Profeet der Mormonen	„ 0,10
Gemeentetoezicht	„ 0,50
Priesterschapstudies	„ 0,60
Een vriendschappelijk onderhoud	„ 0,10
Tienden	„ 0,10
Stralen van levend licht (12 tractaten in boekvorm)	„ 0,15

*

*